Teponiemen asukkaat.

"Nouseepa nyt ihana kuutamo tänä iltana," riemuitsi Toivo. "Olipa hauska Ilmini, kun tulit kokoukseen. Sain taas tavata sinua. Olin puhuessani hieman hajamielinen, kun myötäänsä ajatukseni lensivät sinuun. Siksipä puheeni voi kuulostaa sekavalta. Kun ajatus on muualla ei voi puheesta saada kokonaista."

"Vaikutit silti kuulijoihin hyvin, kuten ennenkin. Mikä sinua sitten niin jännitti," kysyi Ilmi.

"Ikävä sinua, ystäväni," sanoi Toivo veitikkamaisesti ja taputteli Ilmin kättä, jota piti omassaan.

"Eihän se ole tehnyt haittaa puheillesi ennenkään, kuinka se sitten nyt?" virkkoi Ilmi vuorostaan.

Nyt kävi Toivo vakavaksi. Sanoi sitten hetken kuluttua: "Elä loukkaannu, tyttöseni, sillä minulla on muuan pyyntö sinulle."

"Sano se sitten."

"Niin," sanoi Toivo, "vieläkö aiot edelleen olla Tiihalassa? Vaikka niin luotan sinuun, kuin enkeliin, eikä yksikään tahra himmennä sinua silmissäni, toivoisin tuntoni rauhan vuoksi, että hakisit työpaikan itsellesi muualta, jos et voi olla kotonasi. Minulla ei ole vielä tilaisuutta tarjota sinulle turvaa ja kotia vaikka se olisi hartain haluni Mutta ehkä joskus! Sinä olet kuitenkin luvannut olla ystäväni ja rakastettuni siitä huolimatta. Olosi Tiihalassa ei ole mieleeni, sillä minulla on aina paha pelko sinun suhteesi. — Tiedät armaani, miksi! Vaikka olet vakuuttanut minulle isännän tapansa muuttaneen aivan päinvastaiseksi, en luota sittenkään hänenlaisiinsa. Hän on yhteiskunnan epäsikiöitä, jotka eivät karta mitään keinoa kiertääkseen naista, turvatonta olentoa, verkoonsa, kun kerran on saanut silmänsä kiinni isketyksi uhriinsa. Hän yrittää sinua pauloihinsan, vaikka toista tietä. Et sinä ystäväni tarkoin tunne tätä mätää järjestystä. Panen kaikki voimani kokoon estääkseni sinun onnettomuutesi, ystäväni! Joku ääni sisässäni sanoo, että turmio uhkaa, jos ei sitä estetä aikanaan."

Ilmi oli vaiti.

Hetken äänettömyyden perästä hän puhui:

"Niin, Toivoni! Vaikea on nyt asemani. En tiedä, mikä tie on paras. Kuten olen kertonut sinulle, on isäntä kerrassaan muuttanut käytöksensä. Hän ei ole enää kertaakaan sopimattomasti minua lähennellyt. Mutta — hänen hyvyytensä minua kummastuttaa. Uskon siinä piilevän jotain. Isääni kohtaan on hän myös muuttunut. Olisin jo lähtenyt pois Tiihalasta, mutta vanhempieni kehotuksesta jäin sinne vielä toistaiseksi.

Vanhempani koettavat pitää maisteria hyvällä tuulella ja palvella hänen oikkujaan. Isä vielä kerran yrittää mielisuosiolla saada lailliset oikeudet torppaansa. Nyt kun Tiihalan vanha vaari kuoli, on hän aivan nuoren isännän mielivallasta riippuvainen. Tiedät siis missä asemassa olen. Vanhusten takia koetan pitää hyvää sopua yllä niin kauan kuin voin.

Vaan sen sinulle vannon, kautta tämän elokuun kuutamoyön että kunniaani en annan alttiiksi, vaikka Tiihalan isäntä Teponniemen hävittäisi maan tasalle! Minä ei voi sinua tämän paremmin lohdutaa. Aika tuokoon keinoja mukanaan ja kääntäköön kaikki parhain päin.

Toivoa tuo puhe lohdutti jonkun verran. Hän tiesi kyllä syyn miksi Teponniemen vanhukset halusivat olla sovinnossa Tiihalan isännän kanssa. Mutta se on liian suuri uhri, jos tyttären kunnialla pitää hyvää sopua yllläpitää!

Ilmin vannominen hänet sentään teki levollisemmaksi. Hän tiesi, että Ilmi on tarmokas tyttö, joka ei väisty vaaran tullessa, vaan taistelee! Ja hän, Toivo, koetti olla Ilmille apuna niin paljon kuin mahdollista, muistutamassa siitä velvollisuudesta mikä hänellä on työväenluokan tyttärenä. Hän tahtoi Ilmiä varottaa joka tilaisuudessa, ettei antaudu herrojen ,narrinkappaleeksi.

He alkoivat jo puhua muista asioista. Unohtivat kaikki elämän kierot kysymykset kulkiessaan käsityksin koivujen suojustamia teitä.

Kuuntelivat väliin Uitamon kosken kuohujen laulua elokuun ihanassa kuutamossa.

Istuivatpa jo kivelle lepuuttamaan itseään.

Haaveilivat siinä aamun sarastukseen saakka.

Kuvittelivat kerran saavansa tilaisuuden onnistautua toisilleen ikuisiksi elämän tovereiksi. Silloin he onnellisina yksimielisesti tekisivät työtä kärsivän ihmiskunnan oman luokkansa hyväksi.

He unelmoivat sieluissaan, miten kukkaisa päivänpaisteinen koti heilläkin olisi jossain humisevan kuusikon ,suojissa Uitamon niemen rautatöyräillä. Siellä heidän onnensa todistajina kasvaisi pari kaunista ihmistainta, joille he molemmat yhdessä opettaisivat elämän suuria totuuksia.

Oliko käyvä niin? — Toisipa aika heillekin pian vastauksen.

He olivat nuoria taistelijoita Ehkäpä he onnellisesti vastukset voittavat lujan tarmonsa voimalla.

Uitamon koski pauhasi. — Teponniemen ikivanhain honkien humina kuului kivellä istujien korvissa kuin leppoisa musiikki ihmeitten satumaasta. Aamuyön sarastus näytti jo päivän valkenemista.

Hiljaisesti jatkoivat Ilmi ja Toivo matkaansa Tiihalaan päin

VUORISTON KAUNOTAR.

(Jatkoa kahdeksannelta sivulta)

dissa ei ollut sanottavastikaan suuhun pantavaa. Toisten baskilaisperheiden armoilla ja niillä niukoilla ansioilla, joita vuoriseudun tuotantoelämä salli, raahusteli Juanitan äiti eteenpäin muutaman vuoden, kunnes kuolema tuli ja korjasi hänetkin. Vasta viisitoista vuotta oli Juanita täyttänyt, kun hänen eteensä aukeni velvollisuus olla itsensä ja nuoremman siskonsa elättäjä.

Silloin syntyi hänen rinnassaan vastustamaton halu päästä varakkaammille seuduille, joissa elämän mahdollisuudet, vanhempain ihmisten puheiden mukaan olivat runsaammat ja monipuolisemmat, kuin mitä ne olivat täällä ylhäällä vuoristossa. Baskilaiskylässä oli elämä tarjonnut taloudellisia vaikeuksia perheelle, äidin vielä eläessä, sitä vaikeampi oli hänen yksin, siskonsa kera, tulla toimeen — näin ajateli Juanita ja lähti ajatuksensa ajamana onneansa koettamaan.

Jätettyään siskonsa erään sukulaisensa hoidettavaksi laskeutui hän eräänä kauniina päivänä ylhäältä vuorilta ,tasaisemmille maille, joissa viljaa ja hedelmiä viljeltiin yli kotitarpeiden ja leveät tiet antoivat kanssakäymiselle suurempiä vilkastusmahdollisuuksia. Kuljettuaan useita päiviä ja kyseltyään ahkeraan työtilaisuuksia, huomasi hän, että elämisen mahdollisuudet täällä olivat rajotetut semmoisilla rajoilla, joita ylhäällä vuoristossa ei huomattukaan. Täällä nuc rajat astuivat hänen eteensä huolestuttavana, väsyttävänä todellisuutena. Terve ihminen, sen huomasi hän, ei voinutkaan täällä vaihtaa työvoimaansa elämän tarpeisiin, ellei sattuma ollut hänelle avullisena. Työtilaisuuksia oli melkoista vähemmän kuin työhön tarjoutuvia.

Kuljettuaan tällä tavalla viikkomäärin, ennätti Juanita Katalonian tasangolle, jossa vihdoin tapasi erään hedelmäviljelijän jolle halvasta hinnasta sai työvoimansa vuokratuksi. Työ oli verrattain kovaa ja palkka niukanlainen, mutta nälkä pakotti raatamaan ja sitäpaitsi olihan hänellä vuoristossa sisko, jonka elämästä hän oli ottanut huolehtiakseen...

Hän raatoi, siskoaan ja kotisen tuaan aina välillä muistellen, hedelmäviljelyksellä kymmenisen viikkoa. Siellä toisten saman kohtalon alaisten kanssa raataissaan, hän sai kuulla, että Barcelonassa, kaupungissa, jonne laivat saapuivat hedelmiä lastaamaan, oli palvelijoilla hyvät päivät. Kun muutaman ajan kuluttua työvoimaa hedelmäviljelyksellä alkoi olla yli tarpeitten keräsi Juanita vähäiset tamineensa myttyyn ja lähti Barcelonaa kohti tallustelemaan.

Jos muuttaminen vuoristosta Katalonian lakeuksille oli tuottanut uusia ajatuksia Juanitan mieleen, niin lisäsi Barcelonaan saapuminen niiden myllerrystä satakertaisesti. Ei siksi, että kaupungin suuruus, sen mahtavuus ja ulkonainen vilkkaus olisi Juanitaa suurestikaan hämmästyttänyt, baskilaisen tullikavaltajan tytärtä ei yleensä maallisella mahtavuudella hämmästytetä: mutta elämän käsitys täällä kaupungissa oli niin suuresti vuoristolaisen käsityksistä eroavaa. Se oli niin oudostelevan vierasta ja samalla melkein hylkivää.

Ajatella nyt esimerkiksi sitä että ihmisen, joka tahtoi tehdä rehellistä työtä, oli maksettava siitä, että pääsi työtä tekemään Sen sai Juanita kokea ensimäiseksi ihmeekseen Barcelonaan jouduttuaan. Paikanvälittäjä joka Juanitalle hankki palvelupaikan eräässä ravintolassa, otti vaivojensa palkaksi kokonaista kolme pesetaa. Lohdutteli kyllä sillä, että Juanita juomarahoista voi helposti säästää mainitun summan, jos on viisas — mutta otti kuin ottikin maksunsa heti — sehän se ihmeytti...

Miten muuten lienee ollut sen viisauden laita, josta paikanvälittäjä jutteli. Se jäi ijankaikkisesti Juanitalle arvotukseksi. Juomarahoja hän vain ei saanut vaikka itse mielestään oli tavallisella ihmisjärjellä varustettu.

Mutta aika riensi eteenpäin ja Juanitan sieluun kohosi uusia kysymyksiä. Lähellä ravintolaa jossa Juanita palveli, oli joukkulainen kauppatoimisto, jossa palveli joukottain herroja ja naisia. Kirjottelivat päiväkaudet ja touhusivat; ja iltasin kun toimisto sulettiin, pistäysivät Juanitan isännän ravintolaan tyhjentämään lasin viiniä ja tarinoimaan.

Baskilaistytön ilmestyminen ravintolan palvelijain joukkoon herätti ennen pitkää huomiota Yksi toisensa perästä nuoristo konttoriapulaisista alkoi lähennellä Juanitaa, tehden tuttavuutta espanjalaisen ritarillisen henkilön tavoin. Työn lomassa vastaili Juanita lähentelijöille, milloin kuivalla selityksellä, milloin kompasanalla. Se virkisti häntä itseään ja haihdutti ikävää, joka väkisinkin tuppausi toveriksi täällä vieraissa oloissa.

Mitään pysyväisempää tunnetta ei tämmöisestä ravintolajutustelusta voinut, eikä tarvinnutkaan syntyä. Jos jokainen ravintolan vieras olisi tyytynyt näihin tavanmukaisiin pöytäkeskusteluihin, olisi Juanitan muisto Barcelonan ravintolapalveluksesta voinut olla ilahuttavana lisäyksenä kokemusperäisten tarinoiden sarjassa, jolla hän kerran toivoi voivansa ilahuttaa pikkusiskoa ylhäällä vuoristossa, näiden kokemusten päivien kerran mailmassa päätyttyä.

Jatket.

LEIPURI JA MITÄ HÄN LEIPOI.

(Jatkoa toiselta sivulta)

kaikki ne toimivat Anseelen "Vooruitin mukaan.

Belgian ko-operatiivisten liikkeiden liikepuolen edistys on vähemmin ihmeteltävä ilmiö: niillä ei ole ollut aikaa kehittyä sellaisiksi jättiläisyrityksiksi kuin Englannin ja Saksan osuusliikkeet, varsinkin tuotantoaloilla ovat. Mutta "Vooruitin" palveluksessa on noin sata leipuria, jotka työskennellen oikein mallikelpoisissa leipomoissa, voivat valmistaa 110,00 lohkoa leipää viikottain. Paitsi kahta suurta leipomoa, "Vooruit" omistaa ja kontrolleeraa suuren osastokaupan, kaksikymmentäyksi ruokakauppaa, viisi kenkä- ja vaatekauppaa, kivihiililiikkeen, useita rohdoskauppoja, suuren olutpanimon ja yhden Belgian suurimpia kirjapainoliikkeitä, jotka kaikki yhteensä tuottavat neljännes miljoonan dollarin vuotuisen voiton. Brusselissa ja Jolimontissa ovat numerot kaikista suurimmat.

Kymmenen vuotta sitten Ghentin kuninkaallinen yhdistys — jokseenkin samanlainen yhdistys kuin "Union League Club" New Yorkissa — joutui rahallisesti huonoon asemaan. Sen klupihuone, palatsimainen rakennus sitä ympäröivine kauniine puistoineen, ilmotettiin myytäväksi. "Vooruit" ilmottautui heti ostajaksi. Mutta seudun asukkaat, rikkaat kauppiaat ja virkamiehet, vastustivat niin ankarasti työväestön huvipaikan laittamista omaan keskuuteensa, että klupin johtokunnan täytyi kieltäytyä neuvottelemasta kaupantekoa "Vooruitin" kanssa. Vihdoin myytiin rakennus puistoineen yhdestä miljoonasta frangista eräälle herralle, joka todellisuudessa oli "Vooruihin" asiamies. (Jatk.)

SUOSITTELEMME AJURILIIKETTÄMME!

Olemme aina valmiit palvelemaan teitä kaikenlaisella ajuriliikkeen alaan kuuluvalla työllä.

SEABORG TRANSFER CO.
Puhelin 466. Astoria, Ore.